

[Ib Thyregod.]

på muligheden af at foretage ændringer i lovforslaget — har der ikke været mulighed for. Når jeg mener, at der burde have været mulighed for at finde frem til en sådan forhandlingsløsning, skyldes det navnlig hensynet til Island, som jeg mener måtte have interesse i, at den gave, som her skulle ydes, blev givet med så bred tilslutning i det danske folketing som muligt. Jeg mener også, at man ved at finde frem til en ordening, som blev godkendt af kommissionen, kunne undgå den retssag, som man nu må regne med vil blive rejst mod staten efter lovforslagets vedtagelse. Endelig mener jeg, at man netop ved nu at føre sådanne forhandlinger kunne have rettet op på den fejl, som i 1961 blev begået over for videnskaben og over for kommissionen ved, at man ensidigt forhandlede med den ene part, gavemodtageren, men overhovedet ikke forhandlede med den anden part, som dog var ejer af selve de håndskrifter, som der her er tale om. Det forekommer mig særlig beklageligt, fordi vi i og for sig, som jeg har nævnt, var positive over for at yde en gave til Island.

Det ærede medlem hr. Dupont nævnte spørgsmålet om en fællesnordisk løsning og sagde, at der længe havde været mulighed for en sådan fællesnordisk løsning. Men jeg forstår ikke, hvad det ærede medlem mener med dette. Det, der er tale om her, er et lovforslag, hvorefter de pågældende håndskrifter overføres til Island ved delingen af den stiftelse, som omtales i lovforslaget og i traktaten.

Det kan vel være naturligt ganske kort på grundlag af de oplysninger, vi nu har fået i udvalget, at rekapitulere sagens gang fra 1961. Ja, man kunne sådan set gå længere tilbage, men det skal jeg ikke trætte med, det har jeg allerede været inde på ved lovforslagets første behandling. I 1961 skete der det — efter de oplysninger, som nu foreligger — at da førte undervisningsminister Jørgen Jørgensen og tidligere statsminister Kampmann forhandlinger med en islandsk delegation. Vi havde naturligvis gerne ønsket lidt nærmere oplysninger om — også med henblik på, hvilke forhandlingsmuligheder der var — hvad disse forhandlinger var gået ud på. Men det viste sig under arbejdet i folketingsudval-

get, at der overhovedet ikke var optaget nogen form for referat. Disse forhandlinger betragtedes som hemmelige, og der er ikke optaget nogen som helst form for referat af dem.

Under udvalgsbehandlingen i 1961 fremkom der en foreløbig liste, som også har været omtalt her. Den var betragtet som fortrolig. Nu har den på ny været diskuteret, og da den er blevet offentliggjort, har den givet anledning til en del diskussion i pressen og til forskellige videnskabelige indlæg dels om kriteriet, dels også om denne foreløbige liste.

Det er fra flere sider sagt, at dette kriterium er yderst vagt og vanskeligt at arbejde med. Når man heroverfor henviser til professor Skautrups skrivelse om professor Westergård-Nielsens standpunkt, vil jeg gerne heroverfor fremhæve, at professor Westergård-Nielsen i en erklæring har udtalt sig om, at han ikke gennem den drøftelse, der har fundet sted, har fået at vide, at kriteriet er det, som nu foreligger i lovforslaget. Jeg tror, det havde været naturligt, at disse lister i sin tid f. eks. var blevet oversendt til Den arnamagnæanske Kommission til drøftelse, men det skete ikke. De forhandlinger, som blev ført i 1961, blev også ført uden om det udenrigspolitiske nævn, de var helt igennem hemmelige, og de blev altså ført uden om stiftelsen, ejerne af de håndskrifter, der her er tale om.

Da det parti, jeg tilhører, ved tidligere lejligheder både i kommissionsbetænkningen og også ved det ærede medlem hr. Erik Eriksens trontale i sin tid har givet udtryk for en positiv indstilling til løsning af spørgsmålet, må det for mig være beklageligt, at man dengang, altså i 1961, ikke fandt anledning til at anvende en anden fremgangsmåde. Der er med rette protesteret mod den fremgangsmåde, som blev anvendt dengang, og som faktisk i høj grad har vanskeliggjort — som det nu viser sig — løsningen af denne sag på en fornuftig måde.

Når en del af medlemmerne af folketinget, deriblandt jeg selv, i 1961 gik ind for en udsættelse af lovforslaget i henhold til grundlovens § 73, var det ud fra det synspunkt, at vi mente, der burde føres yderligere forhandlinger om lovforslaget, om kriteriet, og også forhandlinger med kom-